

Η ΒΙΒΛΟΣ ΚΑΙ Η ΓΥΝΗ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ

SISMANOGLIO
MEGARO

2482

Ἐκ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΙ

Τύποις ΣΕΛΑΜΕΤ

1925

Η ΒΙΒΛΟΣ ΚΑΙ Η ΓΥΝΗ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ

Ἐκ **ΚΩΝ)ΙΟΔΕΙ**

Τύποις **ΣΑΜΟΥΗΛ Κ. ΛΑΡΟΥΤΤΟΥΝΙΑΝ**
"ΣΕΛΑΜΕΤ",

1925

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

—
—
Ἡ κυρία Πίμποδυ (Mrs. Peabody) εἶναι μία ἐκ τῶν διακεκριμένων γυναικῶν τῆς Ἀμερικῆς. Ἐσχάτως ἦτο Ἰεραπόστολος εἰς τὰς Ἰνδίας. Ἐπὶ ἔτη ὑπῆρξεν ὁδηγὸς καὶ συνεργάτης οὐχὶ μόνον μεταξὺ τῶν γυναικῶν τῆς πατρίδος της, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ ὄλων τῶν Ἰεραποστολικῶν δυνάμεων τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν. Κατέχει διαφόρους θέσεις ὡς πρόεδρος διαφόρων ὁργανώσεων, εἶναι ἡ ἰδρυτὴς καὶ συντάκτρια τοῦ περιοδικοῦ «Πᾶσα Χώρα,» (Every Land) καὶ μέλος τοῦ Διεθνoῦς Ἰεραποστολικοῦ Συμβουλίου.

✓
Τὸ φυλλάδιον τοῦτο εἶναι μία διάλεξις της, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς τὴν Σύνοδον τῶν Ξένων Ἰεραποστολῶν. Εἶναι τὸ μόνον φυλλάδιον τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη μέχρι τοῦδε εἰς τὴν Ἑλλ. γλῶσσαν ἀποκλειστικῶς διὰ γυναῖκας.

Η ΒΙΒΛΟΣ ΚΑΙ Η ΓΥΝΗ

Ἡ Βίβλος φέρει ἐν ἐαυτῇ τὰς ἀποδείξεις ὅτι δὲν εἶναι ἀπλῶς ἀνθρώπινον βιβλίον οὔτε ἄθρυσμα τοιούτων. Εἶναι ἡ μόνη ἀύθεντικὴ ἀφήγησις τῆς ἀμέστου ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸν ἑαυτὸν του. Εἶναι ἡ μία καὶ μόνη πηγὴ γνώσεως περὶ τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ καθὼς ἀποκαλύπτεται εἰς τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ, Ἰησοῦν Χριστόν. Ἄνευ τῆς ἀφηγήσεως ταύτης τὸ φῶς ἡμῶν γίνεται σκότος. Ἐκεῖνοι ἐξ ἡμῶν οἱ ὁποῖαι δὲν ἀνήκουν εἰς τὴν τάξιν τῶν πεπαιδευμένων, ἀλλ' ἀνήκουν εἰς τὴν τάξιν καὶ τὴν σειρὰν τῆς ἀνθρωπότητος, τὴν ὁποίαν ὁ Ἰησοῦς προσήγγισεν ὅτε ἦτο ἐπὶ τῆς γῆς, δέχονται τὴν Βίβλον χωρὶς συζητήσεως. Ἐνδέχεται νὰ εἴμεθα ἀνίκανοι νὰ ἐννοήσωμεν τὴν κριτικὴν τῆς ἐρμηνείαν· ἀλλὰ μία γυνὴ προτιμᾷ νὰ πιστεύῃ καὶ πιστεύει μᾶλλον καὶ εὐκολώτερον εἰς τὴν Βίβλον παρὰ νὰ καταγίνηται νὰ ἀρμονίσῃ τὰς διαφόρους θεωρίας τῶν κριτικῶν.

Πρὸς τοῦτοις οἱ κριτικοὶ ρέπουν εἰς τὸ νὰ ἀφαιροῦν ἀκριβῶς τὰ μέρη ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἶναι ἰδιαιτέρως πῶς προσφιλῆ εἰς τὴν καρδίαν τῆς γυναικός· λ. γ. δὲν δυνάμεθα νὰ παραιτήσωμεν τὰ δύο πρῶτα θεόπνευστα κεφάλαια

γραφέντα ὑπὸ τοῦ ἀγαπητοῦ ἰατροῦ Λουκά, ὁ ὁποῖος δὲν ἀνῆκεν εἰς τῆς νεωτέραν ἐπιστημονικὴν σχολήν, ἀλλ' ἦτο ἐκ τῶν ἐξοχωτέρων εἰς τὰς ἡμέρας του, καὶ ἐγνώριζε ποῖα ἦσαν τὰ ζητήματα ζωῆς καὶ θανάτου. Αἱ φωτειναὶ λεπτομέρειαι περὶ τῆς Παρθένου Μαρίας, ἀκόμη καὶ περὶ τῆς μεταβάσεώς της ἐν σπουδῇ εἰς τὴν ὄρεινὴν διὰ τὴν ἐπισκεφθῆ τὴν πρεσβυτέραν καὶ μᾶλλον πεπειραμένην φίλην της, διὰ τὴν ἀνακοινώσῃ εἰς αὐτὴν τὸ μυστήριον καὶ τὸ θαῦμα τὰ ὁποῖα συνέβησαν εἰς αὐτήν, μᾶς πείθουν. Δὲν δυνάμεθα νὰ παραβλέψωμεν τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ Ἰωάννου. Αἱ γυναῖκες «ἐνῶ ἔτι ἦτο σκότος,» μὲ συντετραμμέναι καρδίας μετέβησαν εἰς τὸν τάφον ὅπου ἔθεσαν Αὐτόν. Γυναῖκες τότε καὶ πάντοτε ἐγείρονται «ἐνῶ εἶναι ἔτι σκότος» διὰ νὰ ὑπάγουν ἐκεῖ ὅπου ἡ ἀγάπη κλεῖ καὶ χρειάζεται αὐτάς.

Ὅτε ὁ Χριστὸς ἀνέστη ἐκ τοῦ τάφου, «Μαρία» ἦτο ἡ πρώτη λέξις τὴν ὁποίαν ἀνέφερε.

Δὲν δυνάμεθα νὰ παραλείψωμεν τὰς ἐπιστολάς, διότι ἐπανειλημμένως εὐρίσκομεν ἑαυτάς ἐντὸς αὐτῶν, καὶ ὅπως εἶμεθα ἡμεῖς ὅμοιαι εἶναι καὶ ὅλαι αἱ γυναῖκες αἱ ὁποῖαι ἔχουν ζήσει εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ἄσχημοι, ἢ διάσημοι, ἀμαθεῖς ἢ πολυμαθεῖς, πειραζόμεναι, πάσχουσαι, εὐρίσκουν εἰς τὰς Γραφὰς τὴν ἐλπίδα των, ἰδιαιτέρως ὑποσχέσεις δι' ἑαυτάς, καὶ διδασκαλίας τὰς ὁποίας ὅλαι δύνανται νὰ καταλαμβάνουν, νὰ διδάσκουν καὶ νὰ ζοῦν με αὐτάς. Ἡ Βίβλος εἶναι τὸ παγκόσμιον βιβλίον τοῦ γυναικείου φύλου. Εἶναι μικρὰ ἡ διαφορὰ εἰς τὰς γυναικείας καρδίας. Μερικαὶ ἔχουν εὐρυτέρας εὐκαιρίας, ἀλλ' οἱ ἴδιοι τύποι διαδέχονται ἀλλήλους ἐξ ἀρχῆς. Ἡ Εὐα δὲν ἐξήλ-

θεν ἐκ τῆς σκηνῆς. Εἶναι ὁ ἴδιος τύπος τῆς γυναικὸς ἡ ὁποία καὶ σήμερον ἐγγίζει ἀπηγορευμένους καρπούς καὶ τοιουτοτρόπως χάνει τὸν ἕνα ἢ ἄλλον Παράδεισον.

Μητέρες ἐξ Ἀμερικῆς, τῶν Ἰνδιῶν, τῆς Κίνας ἀναγνωρίζουν τὴν Ἄνναν, ἡ ὁποία ἔστρεψε νὰ ἀφήσῃ τὸ μικρὸν της τέκνον ν' ἀνχωρήσῃ ἀπ' αὐτῆς, διὰ νὰ εὕρῃ τὴν θεησκευτικὴν του μόρφωσιν, τὴν ὁποίαν ἡ ἰδίᾳ δὲν ἠδύνατο νὰ δώσῃ εἰς αὐτό. Γνωρίζομεν τὴν Μαριάμ, τὴν ἀδελφὴν τοῦ Μωϋσέως, μίαν ἐκ τοῦ μεγάλου προστατευτικοῦ στρατεύματος ἀρχαίων ἀδελφῶν, αἱ ὁποῖαι ἀνεδέχθησαν αἱ διδασκάλισσαι τοῦ κόσμου, μὴ ὑποληφθεῖσαι καὶ αὐτῶν τῶν μητέρων ὡς πρὸς τὸ μέγα χάρισμα, διὰ τοῦ ὁποίου ὑπερστοῦν τὸν παιδικὸν κόσμον καὶ τὴν νεολαίαν πάσης γῶρας.

Ἀνάγνωστον τὰς ἐφημερίδας τῶν μεγαλοπόλεων, ὡς τοῦ Λονδίνου, τῆς Ν. Ἰόρκης καὶ ἄλλων. Θὰ παρατηρήσῃς ὅτι μεταξὺ τῶν γυναικῶν τῆς ἀριστοκρατίας, αἱ ὁποῖαι διακρίνονται ἐπὶ πλούτῳ καὶ ἰσχύϊ, σπανίως θὰ εὕρῃς τὴν Ἐσθήρ, ἡ ὁποία δὲν παρεσύρθη ἀπὸ τὴν λάμψιν καὶ τὸς ἀπολαύσεις τῆς ὕψηλης της θέσεως, ἀλλὰ παρέμεινε πιστὴ εἰς τὸν Θεόν, καὶ εἰς τὸν δυστυχῆ λαόν της. Ἀπαντῶμεν ἔτι φιλοδόξους μητέρας αἱ ὁποῖαι ζητοῦν διὰ τὰ τέκνα των προτιμήσεις, ἂν καὶ ἐνδέχεται νὰ ἀπομακρύνουν αὐτὰ ἀπὸ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς εὐθύτητος. Καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους τῆς Γραφῆς προβάλλει μὲ ἐκπληκτικὴν ζωηρότητα, ἡ Δεβόρρα, ἡ μορφή τῆς μᾶλλον προηγμένου τύπου τῆς γυναικὸς τῆς σήμερον ἧτις ἐξελέγη ὑπὸ τοῦ λαοῦ νὰ εἶναι κριτὴς ἐπὶ τὸν Ἰσραήλ. Ἡ γενναία καὶ μορφωμένη γυνὴ ἡ ὁποία ζητεῖ σήμερον νὰ ἐκλεγῆ βουλευτὴς, ἢ νὰ ἐξασκήσῃ τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα, ἢ νὰ καθέξῃ ὑ-

ψηλὴν δημοσίαν θέτει ἔχει τὸ προηγούμενον ἐν τῷ Βίβλῳ, καὶ προηγούμενον εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ζητοῦν οἱ νομικοὶ καὶ οἱ πολιτικοί.

Μεταξὺ τῆς Πηλκλαϊκῆς καὶ Νέας Οἰκονομίας ἀκούομεν τὸν ὕμνον, τὴν ἠχηρὰν φωνὴν νεάνιδος, νὰ φάλλῃ εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς πάσας τὰς γυναῖκας αἱ ὁποῖαι μακαρίζουν αὐτὴν ὡς εὐλογημένην μεταξὺ τῶν γυναικῶν. Γυναῖκες ἐκ πάντων τῶν ἔθνῶν συκινῶνται μὲ τὴν ψῆδὴν ταύτην. Καὶ ὅταν ὁ Χριστὸς ἦλθε, γεννηθεῖς ἐκ τῆς γυναικὸς ταύτης, ἐνόησεν αὐτὸς πάσας τὰς γυναῖκας, ὅσον κανεῖς ἄλλος διδάσκαλος ἔδεν ἠδυνήθη ποτὲ νὰ ἐννοήσῃ.

Ὁ Χριστὸς ἐπήνεσεν ἄλλην τινὰ Μαρίαν τὴν ὁποίαν οἱ μαθηταὶ ἐπέπληξαν διὰ σπατάλην, διότι αὐτὸς ἐνόησεν ὅλας τὰς Μαρίας τῶν ἡμερῶν Του. Μάλιστα καὶ σήμερον ἐννοεῖ καὶ τὰς σοβαρὰς καὶ τὰς μεριμνώσας, τὰς ἐλαφρὰς καὶ τὰς οἰκοκυράς. Ἡ Μάρθα καὶ ὁ Λάζαρος ὠμιλοῦν μὲ τὸν Χριστὸν περὶ τῶν ζητημάτων καὶ τῶν ἀναγκῶν τῆς ἡμέρας, περὶ τῶν συγγενῶν καὶ γειτόνων. Ἡ Μαρία ἐκάθητο παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Χριστοῦ διὰ νὰ μάθῃ πῶς πρέπει νὰ ζῆ τὴν τέχνην τῆς ζωῆς, πῶς νὰ νικᾷ τοὺς πειρασμοὺς καὶ τὰ τοιαῦτα.

Ἔχομεν ἀνάγκην τοῦ φίλου μας, τοῦ Ἀπ. Παύλου, ἡμεῖς αἱ γυναῖκες. Μερικαὶ ἔχουν παρερμηνεύσει αὐτὸν ὡς ἐπικριτὴν καὶ ὡς παρεμποδίζοντα τοῦ γυναικεῖου φύλου τὴν ἀνάπτυξιν. Μὲ μετριοπροσύνην ἀναφέρει ὅτι ἐνίοτε ὠμίλει ἢ ἔγραφε χωρὶς ἔμπνευσιν, πάντοτε ὁμῶς μὲ σοφίαν καὶ πείραν. Αἱ γυναῖκες κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἔκαμαν μεγάλας προόδους, ὅτε ὁ βίος εἰς τὴν Ρώμην ὅπως καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶχε φθάσει εἰς τὸ ἔσχατον σημεῖον τῆς διαφθορᾶς. Γυναῖκες μὲ νέαν ἐλευθερίαν καὶ χωρὶς τὸν

γαλινὸν τῆς πίστεως ἐδουθίζοντο εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς κακοηθείας. Ἡ νέα πίστις τοῦ Ἰησοῦ ἔδιδε πνευματικὰς δυνάμεις, τὴν μόνην ἐλπίδα διὰ τὴν ἀνόρθωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Γυναῖκες αἱ ὁποῖαι εἶναι αἱ διατηρηταὶ τοῦ γένους τούτου, πρέπει τῶρα ὅπως καὶ τότε νὰ κρατοῦν ἐντὸς αὐτῶν τὴν δυνάμιν ταύτην τῆς θείας χάριτος, προστατευτικὴν καὶ οἰκοδομητικὴν. Πρέπει νὰ συνιστοῦν ἑαυτὰς καὶ τὸ Εὐαγγέλιον διὰ τῆς διαγωγῆς των.

Μιά προσευτικὴ κυρία εἰς τὴν Βοστώνην μοὶ εἶπεν ὅτι ἔγινε Βουδιστίς, διότι δὲν εὗρισκεν ἐλευθερίαν διὰ τὴν γυναῖκα εἰς τὴν Χριστιανικὴν πίστιν. Ὅταν ἐπροχώρησεν ἡ ὁμιλία μας ἐφάνη ὅτι εἶχεν ὀλίγην γινῶσιν περὶ τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, καὶ καμμίαν περὶ τοῦ Βουδισμού, παρὰ μὲ τὴν παραμορφωμένην μορφήν μὲ τὴν ὁποίαν ἐξέθεσαν τὸν Βουδισμόν εἰς αὐτήν. Ποτὲ ἡ Γραφή δὲν περιώρισε τὴν γυναῖκα. Ἀνάγνωσον τὴν ἐγκάρδιον ἐκτίμησιν τοῦ Παύλου εἰς τὸ 7. κεφ. τῆς ἐπιστολῆς πρὸς Ρωμαίους, ὅπου ἀναφέρει τὰς γυναῖκας ἐκείνης αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἀδελφί του ἐν Χριστῷ καὶ φίλαι. Ἡ ἰδία παράγραφος ἠδύνατο νὰ γραφῆ καὶ σήμερον ὑπὸ διαφόρων Ἱεραποστόλων εἰς κάθε μικρὸν ὄμιλον, εἰς οἰκονομικὰς γωνίας τοῦ κόσμου, εἰς τὰς Ἰνδίας, εἰς τὴν Ἀφρικὴν, εἰς τὴν Ἀσίαν, ἢ εἰς τὴν Εὐρώπην.

Συνιστῶ δὲ εἰς ἐσᾶς Φοίβην τὴν ἀδελφὴν ἡμῶν, ἥτις εἶναι διάκονος τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν Κεγχραεῖς, διὰ νὰ δεχθῆτε αὐτὴν ἐν Κυρίῳ ἀξίως τῶν ἁγίων καὶ νὰ παρασταθῆτε εἰς αὐτήν. Ἀσπασθητε τὴν Πρίσκιλλαν καὶ τὸν Ἀκύλαν, τοὺς συνεργούς μου ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ (οἵτινες ὑπὲρ τῆς ζωῆς μου ὑπέβαλον ὑπὸ τὴν μάχαιραν τὸν τρά-

χηλον αὐτῶν· τοὺς ὁποίους οὐχὶ μόνον ἐγὼ εὐχαριστῶ, ἀλλὰ καὶ πᾶσαι αἱ ἐκκλησίαι τῶν ἐθνῶν). Ἀσπάσθητε τὴν Μαριάμ ἣτις πολλὰ ἐκοπίασε δι' ἡμᾶς. Ἀσπάσθητε τὸν Ἀνδρόνικον καὶ τὴν Ἰουλίαν, τοὺς συγγενεῖς μου, καὶ συναιχμαλώτους μου, . . . Ἀσπάσθητε τὴν Τρύφαιναν καὶ τὴν Τρυφῶταν, αἵτινες κοπιᾶζουσιν ἐν Κυρίῳ. Ἀσπάσθητε τὴν Περσίδα τὴν ἀγαπητὴν ἣτις πολλὰ ἐκοπίασεν ἐν Κυρίῳ. Ἀσπάσθητε τὸν Ροῦφρον, τὸν ἐκλεκτὸν ἐν Κυρίῳ, καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ ἑμοῦ. Ρωμ. 5', 1—15.

Οἱ τύποι οὗτοι δὲν εἶναι ἀπρηχαιωμένοι. Ἄι γυναῖκες αὐταὶ συμβαδίζουσιν μεθ' ἡμῶν ἡμέρα τῇ ἡμέρα. Αὐταὶ ἐκτελοῦν τὸ ἔργον των ἐν τῷ κόσμῳ. Δείξατε εἰς ἡμᾶς εὐρύτερον ἄγρον ὑπηρεσίας ἄλλην μεγαλειτέραν εὐκαιρίαν πρὸς ἐξάσκησιν τῶν ταλάντων καὶ τῶν δυνάμεων, παρ' ὅτι ὁ Θεὸς ἔχει προνοήσει διὰ τὰς γυναῖκας. Ὑπάρχουσιν γυναῖκες αἱ ὁποῖαι δὲν ἀναμετρήθησαν μετὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς Γραφῆς· γυναῖκες αἱ ὁποῖαι εἶναι ἱκαναὶ νὰ κατορθώσουν θαυμαστὰ πράγματα, ἀλλ' ἔχασαν τὸν ὄρμον των ἐνῷ ἀναζητοῦν εὐρύτερον στάδιον, ἂν καὶ πάντοτε αἱ εὐκαιρίαι αἱ ὑπάρχουσιν εἰς τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ ἦσαν προσιταί, οὕτως ὥστε ν' ἀναπτυχθοῦν καὶ χρησιμοποιηθοῦν καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν.

Αἱ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ χαραχθεῖται κύριαι γραμμαὶ τῆς ὑπηρεσίας τῆς γυναικὸς ἐκτίθενται εἰς τὴν θεϊαν Βίβλον. Ὑπάρχουσιν πολλοὶ διάδρομοι παρεδηγοῦντες ἐξ αὐτῶν· καὶ ὅταν αἱ γυναῖκες ἀκολουθοῦν τὰς γραμμάς ἐκείνας δὲν ὑπάρχει λόγος οὔτε ἀνάγκη νὰ βαδίζουσιν εἰς στενὰς ὁδοὺς. Ὡς μήτηρ ἡ γυνὴ κρατεῖ τὴν ἰσορροπίαν ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ. Ὡς φροντιστὴς καὶ διδασκάλισσα μορφώνει εὐ-

πλάστους διανοίας, καὶ ρυθμίζει τὰς σκέψεις καὶ τὰ ἰδεώδη τοῦ ἔθνους. Ὡς νοσοκόμος ἢ ἰατρός δύναται νὰ ἐξασκήσῃ ἐπιρρατὴν πολὺ πέραν τῆς οἰκογενειακῆς καὶ κοινοτικῆς ὑπηρεσίας· διότι δύναται νὰ φέρῃ θεραπείαν εἰς κόσμον γυναικῶν καὶ παιδίων, τὰ ὁποῖα ὑποφέρουν καὶ ἀποθνήσκουν ἄνευ τινος φροντίδος. Δύναται νὰ γένη εἰδικὴ ὑγειονόμος, ἐργάτης εἰς τὸ χημεῖον, δημιουργὸς ἰατρῶν καὶ νοσοκόμων, ὡς ἡ ἰδίξ. Ὡς συγγραφεὺς καὶ ὁμιλητὴς ἡ γυνὴ δύναται νὰ προηγῆται εἰς μεταρρυθμίσεις, ἢ δύναται νὰ προσφέρῃ ἀνακούφισιν καὶ ὁδηγίαν εἰς τοὺς διευθύνοντας. Ὡς ἐργάτης εἰς θρησκευτικὰ ἔργα, ὡς ἱεραπόστολος ἢ ὡς μέλος ἐκτελεστικῆς ἐπιτροπῆς δύναται νὰ βοηθήσῃ εἰς τὴν διοργάνωσιν τῶν πνευματικῶν δυνάμεων τῆς Ἐκκλησίας, καὶ δύναται νὰ κάμῃ ὅλα ταῦτα ὡς τὴν νόμιμον μερίδα τῆς εἰς τὸ ναταστρωθὲν πρόγραμμα τοῦ Χριστιανισμοῦ. Θὰ εὕρῃ θαυμαστὰ προηγούμενα εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Π. καὶ Ν. Διαθήκης.

Ἡμεῖς αἱ γυναῖκες τερπόμεθα μετὰ τὴν εἰκόνα τῆς γραίας προφήτιδος Ἄννης εἰς τὸν Νοῦν, μετὰ τὴν ὡραίαν ζωγραφίαν τῆς Γόδης, ἡ ὁποῖα ἐτριξε ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν εἰς τὸν Πέτρον· μετὰ τὴν διήγησιν τῆς πρακτικῆς ἀγίας Δορκάδος μετὰ τὴν βελόνην τῆς, ἡ ὁποῖα ἀπέθανε καὶ ἔπρεπε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ζωὴν, διότι ἡ ἐκκλησίαι εἶχεν ἀνάγκην αὐτῆς. Ἡ Πρίσκιλλα ἦτο διορατικὴ καὶ ἱκανὴ νὰ ἐκθέσῃ εἰς τὸν Ἀπολλῶν «ἀκριδέστερον τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ». Ἡ Λυδία προοδευτικὴ, μετὰ ἐπιχειρηματικὸν πνεῦμα, πωλήτρια πορφύρας, συνάξασα γυναῖκας τινεὶ εἰς προσευχὴν, ἤνοιξαν θύρας εὐκαιρίας διὰ νὰ κηρύξουσιν οἱ Ἀπόστολοι εἰς τὴν Μακεδονίαν.

Ὅλοι οὗτοι οἱ τύποι σήμερον, ὅπου εἰσῆλθε τὸ Εὐαγ-

γάλιον, ἀφ' ἐνός δέχονται τὴν κληρονομίαν τούτην καὶ ἀφ' ἑτέρου ἀκολουθοῦν εἰς τὰ ἔργα ἐκείνων. Αἱ γυναῖκες ἐξ ἴσου διαφέρουσαι ἀπὸ τοῦ ἀνδρός, ἔχουν μέγα ἔργον νὰ ἐκτελέσουν, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἐκτελεσθῆ, ἐὰν αἱ γυναῖκες ἀποτύχουν. Ὑπάρχουν μεγαλειότεραι εὐκαιρίαι πρὸς ἀνάπτυξιν σήμερον, ἀλλ' αἱ ἴδιαι γενικαὶ γραμμαὶ ἐτέθησαν ὡς βάσεις εἰς τὴν Βίβλον τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία εἶναι ἡ Βίβλος τῆς γυναικός.

Μερικαὶ ἔγρασαν τὸν δρόμον των διότι ἔχασαν τὴν Βίβλον. Ἐὰν ἔζη ὁ Ἡσαΐας σήμερον θὰ ἠθάνετο μεγαλειότεραν στενοχωρίαν παρ' ὅ,τι ἠθάνετο τότε μὲ τὰς γυναικείας ἐνδυμασίας. Ἐὰν ἔβλεπε τὰς δούλας τῆς Μόδας, ἢ ἐὰν ἔβλεπε ἐγγραμμάτους γυναικας νὰ παίζουν ἀτελείωτα παιγνίδια, νὰ χορεύουν ὀλοκλήρους νύκτας, καὶ νὰ ζητοῦν νὰ εὗρουν ἐξεγέρσεις καὶ ἀνηθήκους ἀπολαύσεις, ἐνῶ ὁ κόσμος ἔχει ἀνάγκην τῆς ὑπηρεσίας ἢ τῆς βοήθειας των. Οἱ ἄνδρες βοηθοῦνται ἀπὸ τὴν τύρβην καὶ τὰς ληψοδοσίας τῆς ἀγορᾶς, καὶ εἶναι ὀλιγώτερον ἐπιρρεπεῖς νὰ καταστήσουν εἰς τὰ ἄκρα, παρὰ αἱ ἄεργοι καὶ ὀκνηραὶ γυναῖκες τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Εὐρώπης. Ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ πολ- λαὶ γυναῖκες αἱ ὁποῖαι προβαίνουν εἰς τὰ κλητέρα καὶ τὰ ἀνώτερα.

Μᾶς λέγουν ὅτι ποτὲ γυνὴ δὲν συνέγραψεν ἐπιτυχῆς βιβλίον περὶ τῶν ἀνδρῶν. Βεβαίως καὶ αἱ ἄνδρες δὲν ἐπέτυχον νὰ γράψουν περὶ τῆς γυναικός καὶ φωτογραφήσουν αὐτὴν ἐπιτυχῶς. Γνωρίζουν κυρίως τὰ τρωτὰ μᾶς καὶ τὰς ἀδυναμίας μας. Ἀλλ' αἱ γυναῖκες ἐκπλήττονται ὅταν εὐρίσκουν ἀκριδῶς τί εἶναι εἰς τὸν καθρέπτην τοῦ παγκοσμίου βιβλίου τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖον ἀποκαλύπτει τὴν γυ-

ναῖκα εἰς ἑαυτήν. Ἐὰν ἡ γυνὴ ἀποτύχη ὁ κόσμος ἀποτυγχάνει. Δὲν θὰ ἀποτύχη δὲ τότε ὅταν λάβῃ τὰς ἀπλᾶς διδασκαλίας τοῦ μεγάλου Ἀπελευθερωτοῦ τῆς γυναικός. Ὁ μέγιστος κίνδυνος ἔγκειται εἰς αὐτὸν τὸν πολιτισμὸν μας. Αἱ γυναῖκες τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῶν νήσων ἀρχίζουν μὲ ὀλιγωτέρους πειρασμούς. Ἴσως ἐννοήσουν ἐὰν ἀποτύχωμεν. Ἄς μὴ τὰς παροδηγήσωμεν.

Αἱ γυναῖκες δὲν τολμοῦν ν' ἀποπέμψουν τὴν Γραφήν, οὔτε μέρος τι ἐξ αὐτῆς. Αὕτη καθιστᾷ τὸν κόσμον ἀσφαλῆ διὰ τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδία. Βλέπουν Αὐτὸν μὲ τὸ παιδίον εἰς τὰς ἀγκάλας τὸ τέκνον των. Βλέπουν τὸ μικρὸν ὄωρον, τὸν ὄβολον τῆς γῆρας, ὅστις ἦτο ὅλη ἡ περιουσία της, μεταβαλλόμενον διὰ τῆς ἐκτιμῆτεως Του εἰς μνημόστυνον. Ἡ συνεισφορά δὲν ἦτο «καὶ εἰς τὸν προϋπολογισμὸν,» καὶ ἦτο διὰ παντὸς καὶ ὑπεράνω τοῦ ποσοστοῦ.

Γυναῖκες παρίσταντο εἰς τὰ ἄκρα τοῦ πλήθους καὶ ἠκούον Αὐτὸν μὲ τὴν συγκίνησιν ἐκείνην τὴν ὁποίαν αἰσθανόμεθα καὶ ἡμεῖς ὅταν τὸ κήρυγμα μᾶς ἐγγίξει. Ὀμίλησε περὶ τῆς γυναικός εἰς τὸ μαγειρεῖον ὡς ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἐγνώρισεν εἰς τὴν Ναζαρέτ, ἡ ὁποία ἔβαλε τὸ προζύμιον εἰς τὴν σκάφην καὶ ἐσκέπτετο περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ· ἢ τὴν γυναῖκα ἡ ὁποία ἔχασε τὴν δραχμὴν της, καὶ τὴν γυναῖκα ἡ ὁποία ἔχασε κατὶ ἄλλο πολυτιμώτερον καὶ ἡ ὁποία ἐν τῇ αἰσχύνη της εὗρεν ἔλεος καὶ ἄρεσιν. Σκεπτόμεθα περὶ τοῦ θυγατρίου τὸ ὁποῖον ἀνέστησεν ἐκ τῶν νεκρῶν, περὶ τῆς θεραπείας τοῦ δαιμονιζομένου παιδίου, περὶ τοῦ φόβου καὶ τῆς πίστεως μιᾶς ἡ ὁποία ἤγγισε τὸ κράσπεδον Αὐτοῦ· καὶ γυναῖκες εἰς πᾶσαν χώραν τῆς γῆς ἀνυψώνονται, μεταμορφώνονται καὶ εὐρίσκουν διαμένουσαν χα-

ρὰν εἰς τὴν ὄρασιν καὶ εἰς τὴν ἱκανοποιουσαν διαστηριότητα ἐν τῷ ἔργῳ τὸ ὁποῖον ἀφῆκε διὰ νὰ ἐκτελεσθῆ. Αἱ γυναῖκες δὲν ἔχουν ἀνάγκην νέας θρησκείας, οὔτε νέας φιλοσοφίας. «Ὅλα ὑπάρχουν εἰς τὸν πρὸς αὐτὰς Λόγον τοῦ Θεοῦ. Ἔχουν μόνον ἀνάγκην νὰ δεχθῶν καὶ νὰ ἐφαρμόσουν αὐτόν.

Ἐγνώρισα μίαν γυναῖκα, πρὸ καιροῦ, εἰς τὴν ὄρεινὴν χώραν τῶν Ἰνδιῶν. Ἐνῶ ἐβάδιζον πρωΐαν τινὰ μοι προτέφερον ἐν μῆλον ἐκ τοῦ δένδρου της—θαυμαστὸν θέαμα εἰς μίαν Ἀμερικάνίδα ἢ ὅποια δὲν εἶχεν ἰδεῖ μῆλον ἐπὶ τέσσαρα ἔτη. Ὁ σύζυγός της ἦτο ἔμπορος ὀπωρικῶν, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἔλθει ἀπὸ τὰ πεδινὰ μέρη. Ἦτο λοιπὸν μακρὰν ἀπὸ τὴν πατρίδα της. Ἐκαθήσαμεν εἰς τὸ κατώφλιον τῆς καλύβης καὶ συνωμιλήσαμεν. Ἐγνώριζον τὴν γλῶσσαν της ἐνῶ κανεὶς ἄλλος εἰς τὴν χώραν ἐκείνην δὲν ἰδύνατο νὰ συνονηθῆ μετ' αὐτῆς. Ἦτο πολὺ εὐτυχῆς διότι ἰδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ με μίαν γυναῖκα. Με προσκάλεσεν εἰς τὸ σπίτι της, ἀλλ' ἐν μόνον βλέμμα εἰς τὴν ἐσωτερικὴν διακόσμησιν με ἔκαμε νὰ αἰσθανθῶ ὅτι ἦμουν ἀσφαλεστέρα εἰς τὸ ὕπαιθρον. Διηγήθην εἰς αὐτὴν τὴν ἱστορίαν τῆς Μάρθας, τῆς Μαρίας καὶ τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐξήγησα εἰς αὐτὴν ὅτι ἡ Μάρθα ἦτο ἐκτάκτως καθαρὰ οἰκοδόποινα. Ἐνόησε τί ἤθελα νὰ τῆς εἶπω, ἀποῦ ὠμίλησα με λεπτομέρειαν. Ἐμεινα εἰς τὸ χωρίον ἐκεῖνο δι' ὀλίγας ἐβδομάδας πρὸς ἀλλαγὴν ἀέρος, ἀλλ' ἐνῶ συνηνώμεθα καθ' ἑκάστην ἤκουσε με περιέργειαν καὶ ἐνδιαφέρον τὰς διηγήσεις περὶ τῶν γυναικῶν τῆς Ἀνατολῆς, αἱ ὁποῖαι ζοῦν εἰς τὰς Γραφάς, καὶ περὶ τοῦ Φίλου των. Ὁ νοῦς της ἦτο περιορισμένος, καὶ ἦτο ἀγράμματος, ἀλλὰ κατώρθωσε νὰ μάθῃ εἰς τὴν γλῶσσαν της ἕνα ὕμνον μετὰ συνεχῆ ἐπανάληψιν

«Ἐλθε εἰς τὸν Χριστόν, ἔλθε εἰς τὸν Χριστόν.

Ἐλθε εὐθύς καὶ θὰ σωθῆς.»

Ἐμαθεν ὁμοίως με ἀρκετὸν κόπον καὶ μίαν μικρὰν προσευχὴν, τὴν ὁποῖαν θὰ ἐδίδασκον εἰς παιδίον πέντε ἐτῶν μίαν προσευχὴν διὰ τὸν ἑαυτὸν της καὶ τὸν λαὸν της, καὶ ἀπεχωρίσθημεν μετ' ὀλίγον διὰ νὰ μὴ συναντηθῶμεν πλέον.

Μετὰ ἕξ περίπου ἔτη ἔλαβον ἐπιστολὴν παρὰ τινος γυναικὸς Ἱεραποστόλου, ἡ ὁποία εἶχε μεταβῆ πρὸς ἀνάπαυσιν εἰς τὸ ἴδιον χωρίον. Ἐγραφεν ὡς ἐξῆς: «Σήμερον πρωτὶ ἐνῶ ἐκαθήμην εἰς τὸ παράθυρον μίαν γυναῖκα ἐπέρασε με τὴν στάμνα της ἐπὶ κεφαλῆς ψάλλουσα

«Ἐλθε εἰς τὸν Χριστόν, ἔλθε εἰς Χριστόν.

Ἐλθε εὐθύς καὶ θὰ σωθῆς.»

Ἐτρεξα εἰς τὴν θύραν καὶ τὴν ἐχαιρέτησα. Κατέβασε τὴν στάμναν εἰς τὴν γῆν. Τὴν ἠρώτησα ἂν ἦτο Χριστιανή, καὶ ἀπήντησεν «ὄχι.» Τὴν ἠρώτησα ποῦ ἔμαθε νὰ ψάλλῃ τὸν ὕμνον αὐτόν. «Ὦ,» εἶπεν, «ἐξεύρω καὶ κάτι ἄλλο.» Καὶ κλίνουσα τὴν κεφαλὴν εἶπε τὴν προσευχὴν με εὐλάβειαν, καὶ ἔπειτα με ἀκτινοβολοῦν ἐκ τῆς χαρᾶς πρότωπον διηγήθη τὴν ἱστορίαν της καὶ περὶ τῆς ἐπισκέψεώς σας. Εἶπον ὅτι θὰ σᾶς γράψω ὅτι τὴν εἶδον καὶ τὴν ἠρώτησα ἂν εἶχέ τι νὰ σᾶς γράψω ἐκ μέρους της. «Μάλιστα,» ἀπεκρίθη με ζωηρότητα. «Γράψε ὅτι καθ' ὄλον αὐτὸν τὸν καιρὸν ἐξηκολούθησα νὰ ψάλλω τὸν ὕμνον καθ' ἡμέραν, νὰ ἐπανλαμβάνω τὴν προσευχὴν καὶ νὰ φυλάττω τὸ σπίτι μου καθαρὸν.» Τοῦτο εἶναι τὸ Εὐαγγέλιον ἐν ἐφαρμογῇ. Χαίρομεν εἰς ἕνα πηχότιμον Σωτῆρα καὶ εἰς ἕνα παγκόσμιον Βιβλίον διὰ τὴν παγκότιμον γυναῖκα.

SISMANOGLIO
MEGARO

